

lassen og atter andre Fattigvæsenet — men nærmest Bøder, der ere vedtagne ved Forlig. Over dem har der som sagt i mange Aar været disponeret paa den Maade, som det ærede Medlem omtalte. Der har jo ogsaa hvert Aar i Ministerialtidenden været gjort Rede for Kassens Eksistens samt dens Regnskab, og som Følge deraf har den ingen Hemmelighed været for nogen. Jeg tror, at der i Realiteten ikke er noget at klage over den Maade, hvorpaa Pengene have været anvendte. Der er her vistnok Tale om Anvendelser, som sikkert egentlig indirekte ere komne Staten til gode derved, at de have befriet Statskassen for adskillige Udgifter, som den utvivlsomt alligevel havde faaet Lov til at tage paa sig. De fleste af de Anstalter, som ere blevne understøttede gennem Kriminal- og Politirettens Fattigkasse, vilde Staten dog alligevel kommet til at understøtte. Selv har jeg ikke haft nogen som helst Indflydelse med Hensyn til Maaden, hvorpaa denne Kasses Midler anvendes. Dette er overladt til Retten, og med Hensyn til Detaillerne i den Henseende ser jeg mig derfor ikke i Stand til at meddele anden Oplysning, end der hvert Aar indeholdes i Ministerialtidenden, og hvor jo, som ogsaa den ærede sidste Taler bemærkede, enhver kan læse sig til det nærmere i saa Henseende.

Ordføreren (H. Holm): Det er jo ikke mange Punkter, som have været Genstand for Forhandling, og jeg kan derfor indskrænke mig til nogle saa Bemærkninger. Et af de Punkter, som have været særlig fremme, er Spørgsmaalet om Dagpenge til Hjælp. Jeg skal ikke komme langt ind paa Sagen. I det hele taget kan jeg henholde mig til de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Ringkøbing (N. C. Christensen) fremsatte. Jeg skal kun sige, at er der her i Tinget Stemmning for at gøre nogen Forandring paa dette Punkt, kan Udvalget jo tage Sagen under nærmere Overvejelse. Vi ere fra Flertallets Side gaaede ud fra, at det var Tingets Standpunkt at røre saa lidt som muligt ved Spørgsmaalet angaaende Medicinalvæsenet, før vi saa den Omordning, som vi haabe maa komme i en nærmere Fremtid. Men som sagt, paa et saadant enkelt Punkt som dette vil der jo kunne gøres Afvigelser fra den almindelige Regel, hvis der i Tinget skulde vise sig at være nogen særlig Stemning derfor. Hvad Oplysningsmændenes Boliger ved Bredsløjelilles og Horsens Straffeanstalter angaar, skal jeg bemærke til den højtærede Minister, at det ikke er ligegyldigt, enten man til saadanne Boliger an-

pender 11—12,000 Kr. eller 5—6,000 Kr. Der har i Udvalget været den Mening, at man rimeligvis vilde kunne faa disse Bygninger opført forsvarligt for omtrent det halve af, hvad der er foreslaaet. Og det er ikke blot disse 2 Bygninger, det drejer sig om. Som det fremgaar af Anmærkningerne, er det Tanken, at det kun skal være en Begyndelse, men at man siden vil gaa videre og se at faa flere saadanne Bygninger opførte. Udvalget har derfor ment, man maa se at komme til adskilligt billigere Typer for disse Bygninger, end der nu er foreslaaet. — Den højtærede Minister spurgte, om det havde været Udvalgets Mening med Samraadet om Præmieobligationerne, at man blot skulde stride ind mod Kolportagen eller i det Hele taget mod Handelen med Præmieobligationer. Udvalget har ikke drøftet Sagen til Ende, men jeg tror at turde sige, at det ikke blot er Kolportagen, man er imod, men at det ogsaa er Handelen med Andele af Præmieobligationer, man har fundet uheldig, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at overveje, om der ikke kunde være Anledning til at fremkomme med et særligt Forslag om denne Sag. Man kunde da nærmere udtale sig om Enkelthederne. — Endnu er der kun det Punkt, som stiller det ærede Mindretal, for hvem det ærede Medlem fra Ringkøbing fører Ordet, fra Flertallet, nemlig Spørgsmaalet om Kriminalretskassens forer. Men efter at jeg har hørt det ærede Medlems Udvikling, maa jeg sige, at Forfælleren mellem os er ikke saa overordentlig stor. Det ærede Medlem siger, at han ikke ret kan forstaa, hvorledes vi i Fjor paa en Gang kunde forkaste det Lovforslag, der forelaa, og saa dog vedtage paa Finansloven de 2 Udsættelser. Det forekommer mig ikke, at det er saa vanstædigt at forstaa. Vi fra vor Side stode nemlig nøjagtig paa samme Standpunkt, som det ærede Medlems Ordfører i Landstinget stod paa. Han jagde „dersom det foreliggende Lovforslag var blevet forelagt Rigsdagen paa almindelig Maade, under almindelige Forhold, vilde jeg erkende, at der var Trang til en saadan Lov, men paa Grund af Forslagets provisoriske Karakter, og paa Grund af, at det er fremkommet som provisorisk Lov, der efter min Mening er i Strid med Grundlovens § 25, har jeg hidtil stemt imod det og agter at stemme imod det fremdeles.“ Vor Stilling var den samme. Vi stemte imod Lovforslaget, fordi dets Vedtagelse vilde indeholde en Godkendelse af den provisorisk udgivne Lov, men vi vare i Realiteten enige i, at Retten nødvendig maatte udviges, at der, som Udviklingen var gaaet, maatte